

ПЕРШІ РЕЗУЛЬТАТИ ТРАНСПЛАНТАЦІЇ ЕМБРІОНІВ НОРОК В УКРАЇНІ

Специфічні особливості зародків норок, а також властиві цим тваринам суперзаплідненість, поліовуляція та невеликий термін вагітності спонукають до використання їх як модельних об'єктів для ембріогенетичних досліджень. У цьому відношенні відпрацювання методологічних основ трансплантації ембріонів у норківництві доречне.

Донорами ембріонів були самиці норок стандартного та сріблясто-сірого генотипів дослідного господарства «Бартатівське». Під час природного гону самиць покривали перевіреними за якістю сперми самцями. Коїтус реєстрували за загальновідомими ознаками. Кількість послідовних мітотичних циклів у зиготі визначали годинами дроблення. Евтаназію донорів здійснювали на 6–8 день (день коїтуса сприймався за 0).

Відокремлені, звільнені від внутрішнього жиру і відпрепаровані репродуктивні органи норок розміщали в чашках Петрі і промивали розчином ФБС з 4% БСА та антибіотиками. Для цього використовували скляні капіляри діаметром 1,2–1,4 см з витягнутим і плавленим кінчиком, що з'єднані ін'єкційним шприцем через насадку. Ін'єкцію вимивного середовища (1 мл) в яйцепровід, його роздування і вихід спостерігали через бінокулярний мікроскоп. Вимивання ембріонів з рогів матки здійснювали аналогічно, використовуючи скляний капіляр діаметром 1,6 см, без мікроскопа. Ембріони відмивали кількома порціями свіжого ФБС з 4% БСА, переносили в культуральне середовище ТС-199 і оцінювали під мікроскопом. Вимивна рідина від шести донорів вміщала ембріони на стадії морула-бластоциста ($n=32$), з них якісних 28: компактні морули 6–7 дня, $n=11$; ранні експандовані бластоцисти 8-го дня, $n=8$; бластоцисти латентного періоду ($n=9$) діаметром 240–300 мкм з характерними для ембріональної діпаузи змінами. Оцінені за морфологією ембріони були хірургічно трансплантовані у нижню ділянку яйцепроводу або верхівку рогу матки через прокол скляного капіляра з витягнутим і плавленим кінчиком. Білатеральну пересадку 3–4 ембріо-

нів (по 6–7 на одного реципієнта) здійснювали контрастним за мастю самичкам: ембріони від чорних донорів пересаджували сріблясто-сірим реципієнтам і навпаки. Всі реципієнти нормально перенесли загальну анестезію, вагітність протікала без патологій.

У результаті хірургічної трансплантації 28 ембріонів чотирьом реципієнтам усі самички принесли приплід (від 5 до 11 у гнізді). Один сірий реципієнт оценився п'ятьма сірими і одним чорним щеням, а чорна самичка мала у гнізді двос сірих щенят.

Результати досліджень виявили, що застосування норок як об'єктів для ембріогенетичних експериментів доцільне. У зв'язку з цим відпрацювання методу трансплантації ембріонів норок є важливим.

*Львівський філіал Інституту розведення
і генетики тварин УААН*

УДК 636:612.45
М.О. МАЗУРЕНКО

МОРФОФУНКЦІОНАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ЕНДОКРИННИХ ЗАЛОЗ БУГАЙЦІВ РІЗНИХ ГЕНОТИПІВ

Одночасно з вивченням продуктивності досліджували ендокринні залози надремонтних бугайців, що вирощувались на м'ясо, таких порід і поєднань: чорно-ряба, чорно-ряба х голштинська, симентальська, симентал х голштинська, українська червоно-ряба молочна та українська чорно-ряба молочна в умовах Вінницької області.

Дослідження показали, що за масою надниркових залоз різниця у бугайців досліджуваних шести генотипів становила 3,32 г, від 18,72 г у чорно-рябої породи до 22,04 г в українській червоно-рябої молочної. Аналіз даних морфометрії показав, що у чистопородних тварин чорно-рябої і симентальської порід масова частка кіркової та мозкової речовин наднирників в діаметрі майже однакова (50,5–49,5%). Тоді як у голштинських помісей дані порід розміри кіркової речовини перевищують величину мозкової на 8,5–17,3%. В українській червоно-рябої молочної

Розведення і генетика тварин. 1999. Вип. 31–32

© М.О. Мазуренко, 1999